

திருமதி ராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகள்

கூட்டுக் குஞ்சுகள்

2

பெரியபட்டிப் பஞ்சாயத்து ரேடியோ ஓய்ந்து விட்டது போலிருக்கிறது; சத்தமே கேட்கவில்லை. பெரியபட்டிக்கும் சின்னப்பட்டிக்கும் இடையே இரண்டு கல் தொலைவு தானிருக்கும். தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை வண்டி வருவதற்கென்று மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்போட்ட கப்பிச்சாலை அது. அதற்கு முன்பு குண்டும் குழியுமாக ஒரு வண்டிப் பாதைதான் உண்டு. ஆனால் கூடமங்கலத்துக்கும் பெரியபட்டிக்கும் இடையே இணைப்புப் பாதை வந்து வெகு நாட்களாகிவிட்டன. பெரியபட்டியில் தான் புது நகரத்து வண்மைத் தொழில்களான வண்ண அச்சகங்கள், பட்டாசு, வெடி உற்பத்திச் சாலைகள், தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகள் ஆகிய பல நிறுவனங்களுக்குரியதோர் குடும்பத்தின் மூதாதையர் வீடு இருக்கிறது. எனவே கார் வந்து செல்ல நல்ல பாதை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வந்து விட்டது. மேலும், சொந்த ஊரில் அவர்கள் நிறுவிய உயர்நிலைப் பள்ளியும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. குல தேவதையான அம்மன் கோயிலும், கறுப்பண்ணசாமி கோயிலும், வழிபாடுகளுடன் சிறந்து விளங்குகின்றன. சின்னப்பட்டி மக்கள் முக்கால் வாசிப் பேரும் பெரியபட்டிக்காரர்களையும் கூடமங்கலத்துப் பெரியதனக்காரர்களையும் அண்டி வாழும் அரிசன மக்கள். பெரியபட்டிப் பாதை தொடங்குமிடத்தில் சற்றே உட்தள்ளிக் காட்சியளிக்கும் நாலைந்து ஓட்டு வீடுகளைத் தவிர, ஏனைய வீடுகள் அனைத்தும் சின்னப்பட்டியில் எளிய குடில்களே.

குட்டிச் சுவர்களும் பிரிந்த கூரைகளும் கவிழ்ந்த கூடைகள் போன்ற ஆட்டுக் குடில்களும் இடை இடையே முட்செடிகளும் குப்பை கழிவு

Our Websites

www.chennaiLibrary.com, www.chennainetwork.com, www.agalvilakku.com, www.devicorner.com
www.attavanai.com, www.tamilagarathi.com, www.gowthampathippagam.in, www.dharanish.in, www.dharanishmart.com

மேடுகளுமான சின்னப்பட்டியில் சுமார் அறுபது குடும்பங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. மழை விழுந்து மண் பசைக்கும் நாட்களில் தான் காட்டு வேலை; கஞ்சிக்குத் தானியம் கிடைக்கும். ஏனைய நாட்களில் வேலிக்கருவை வெட்டிச் சுமந்தோ, ஆடுகள் மேய்த்தோ, பிழைப்பதைத் தவிர வருவாய்க்கு வழியில்லை. நலைந்தாண்டுகளாக, இளஞ்சேரன் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை வண்டி வந்து, இங்கே மண்ணை அளைந்து கொண்டும், சண்டை போட்டுக் கொண்டும் பசி பசி என்று பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டுமிருந்த சிறுவர் சிறுமியரைக் கொண்டு செல்கிறது. வாரா வாரம் சனிக்கிழமைகளில், காசைக் கண்களால் பார்க்கின்றனர்; ஆசைகள் குமிழியிட்டுக் கொப்புளிக்கின்றன.

இடுப்புப்பிள்ளை, கைப்பிள்ளை, வயிற்றுப்பிள்ளை சகிதமாகப் பல பெண்கள் தொழிற்சாலை வண்டியை எதிர்பார்த்துப் பாதையோரத்து வேல மரத்தின் கீழ் நிற்கின்றனர். அங்கிருந்து நேராகக் கூடமங்கலம் செல்லும் ஒற்றைத் தடத்தில் முரட்டு மிதியடிகளின் ஓசை கேட்க, யாரேனும் வருவதைத் தவிர, வண்டி வரும் அறிகுறியே காணவில்லை.

“எந் நேரமாச்சி! உருமத்துல உசுப்பிக் கூட்டிப் போறா. இன்னுங் காணாம்...” என்று இடுப்புப் பிள்ளைக்காரி ஒருத்தி மங்கலான அரை நிலவில் இன்னொருத்தியை இனங் கண்டவாறு அலுத்துக் கொள்கிறாள்.

“ஆரது சுரும்பாயியா?... மம்முட்டியான் பெரியபட்டில நிப்பானில்ல? அவங் கூட்டியாந்திடுவா!”

சந்தனக் குடும்பனின் மச்சான் மம்முட்டியான் சின்னப்பட்டிப் பிள்ளைகளைக் காலையில் எழுப்பி வண்டிக்குக் கொண்டு வரும் ஆள். இந்தப் பணிக்கு அவனுக்கு முப்பது ரூபாய் சம்பளம். மாலையில் அவன் பிள்ளைகளைக் கூட்டி வர வேண்டும் என்ற விதிமுறை எல்லாம் கிடையாது. ஆனால் மம்முட்டியானுக்குப் பெரியபட்டியின் கோயில் அரசமரத்தின் முன்

நின்று, வண்டி வந்ததும் அதில் ஏறிக் கொண்டு வருவதில் ஒரு ஆர்வம். சின்னப்பட்டியில் இறங்கிப் பிள்ளைகளை அவரவர் வீட்டில் சேர்ப்பான்.

“பசு நிண்ணு போயிடிச்சோ என்னமோ, ஒக்கிட்டுப் போயி! காசு குடுத்து சர்விசு பஸ்ஸில் அனுப்பிச்சி வச்சா, அங்கிட்டிருந்து நடந்தில்ல வரணும்?...” என்று கவலைப்படுகிறாள் ராமக்கா.

“நேத்தே எங்க புள்ள சிலும்பிச்சி. அந்த ஏசன்டு முட்டில அடிச்சிப் போட்டா, நாம் போவ மாட்டேன்னா... அதாரு? மம்புட்டியாம் போல இருக்கு?” நிலவொளியில் தொலைவில் தெரியும் உருவத்தைக் கண்களைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு பார்க்கின்றனர்.

மம்முட்டியானும் அவனைச் சுற்றியும் முன்னும் பின்னுமாகக் காணப்படும் நிழலுருவங்களும் முன்னேறி வருகின்றனர். தூக்குப் பாத்திரங்களின் கிலுங்கொலிகள் கேட்கின்றன.

“பேராச்சி! லச்சுமி! அழவாயி? பச்ச...” குரல்கள் பேரார்வமாக ஒலிக்கின்றன.

“பஸ்ஸு கோயிலாண்ட வந்து நிண்ணு போச்சி... பெரிய வட்டி புள்ளங்களோட இதுங்களையும் ஏறக்கி விட்டு போட்டா... எல்லா அவியவிய பிள்ளியளப் பாத்துப் பத்திட்டுப் போங்க!”

“இத பாரு! ஆருது சிட்டப் புத்தகம் கீளவுளுந்திருச்சி?” குடும்பன் எடுத்துக் கொடுக்கிறான்.

“இத, இந்தக்களுததா. துப்பில்லாத புள்ள, ஒரு சாமானம் பத்திரம் கிடையாது? ந்தா, தூங்கி வளியிற? நட...” என்று இடுப்புப் பிள்ளைக்காரி ராமக்கா தன் எட்டு வயசுப் பேராச்சியை இழுத்துச் செல்கிறாள்.

எல்லோரும் கலையும் அந்த நேரத்தில், சதுரக் கள்ளிப் புதருக்கப்பாலிருந்து ஒரு தனிக்குரல் ஒலிக்கிறது.

“காத்தமுத்து...! காத்தமுத்து வரக் காணம்?”

மம்முட்டியான் சிறிது திகைக்கிறான். “எங்க அந்தப்பய வண்டியில் வரக் காணம்?”

“காங்கல...? காலம் உசிப்பிட்டுப் போனபய எங்கிட்டுப் போயிருப்பே? பஸ்ஸில்தான் வருவா?”

யாரும் அவள் கேள்விக்கு அங்கு பதில் கூறுவாரில்லை. பாதையிலே பார்த்துக் கொண்டு அந்தத் தாய் தீனமாக நிற்கிறாள். பாதையில் ஈ குஞ்சு கூடத் தெரியாமல் விறிச்சிட்டுக் கிடக்கிறது. சந்தனக் குடும்பனுக்கு வாய்த்திருக்கும் மனைவி கைப்பிள்ளையும் வயிற்றுப் பிள்ளையுமாகக் குடும்பத்து மக்களின் எண்ணிக்கையைக் கூட்டுவதற்குச் சளைக்காதவள். அழுவாயிதான் மூத்தவ. அவள் வயசுக்கு வந்து ஒரு வருசமாகிறது. தீப்பெட்டித் தொழிலகத்து வண்டி அங்கே வரத் தொடங்கிய நாட்களாக அவள் வேலைக்குச் செல்கிறாள். சட்டத்தில் வெற்றுக் குச்சியடுக்கிக் கொண்டிருந்தவள், இப்போது சில மாதங்களாகப் பெட்டிக்குள் மருந்து முக்கிய குச்சிகளை அடைத்து மூடும் பிரிவில் குரோசுக்கு இருபது பைசா என்று கூலி பெறுகிறாள். அழுவாயிக்கு அடுத்த பையன் சுப்பிரமணி; உள்நூர் பஞ்சாயத்துத் தொடக்கப் பள்ளியில் மூன்று வருடங்களாக இரண்டாவதில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். சுப்பிரமணிக்குப் பிறகு ஒரு பிள்ளை இறந்து போய்விட்டது. அடுத்து லச்சுமி, தீப்பெட்டி 'ஆபீசில்' குச்சியடுக்கப் போகிறாள். ஒரு கட்டை (சட்டம்)க்குப் பதின்மூன்று பைசாக் கூலி. ஒரு நாளைக்கு பத்துக்கட்டைதான் அடுக்குவாள். லச்சுமிக்கு அடுத்தவன் முருகன், அவனும் பள்ளிக்கூடம் போக முரண்டு பிடிக்கிறான். தீப்பெட்டி அலுவலக பஸ்ஸில் போக ஆசைப்படுகிறான். முருகனுக்கு கீழ் கறுப்பி, ராமாயி, இருவர் இருக்கின்றனர். இப்போது நிறைமாதமாக இருக்கிறாள். அழகாயி உள்ளே வரும் போதே “காத்தமுத்துவ ஏசன்டு நல்லா

அடிச்சிட்டா. பாலமணியல்ல, பெரியபட்டிப்புள்ள? அது லச்சுமிய ஏனத்தால மொத்திச்சு. தபாரு, மூக்குல...!” என்கிறாள்.

முணுக்குணுக்கென்றெரியும் விளக்கொளியில் மூக்குத் தண்டில் சிவப்பும் கறுப்புமாக அடைத்திருக்கிறது.

“காத்தமுத்து ரகள பண்ணினா, பாலமணி சடயத் தொட்டிளுத்தா. ஏசண்டு வந்து அடிக்கவும் ஏறங்கி ஓடிட்டா!”

“அந்தப்பய ஓரிடத்தில் ஒளுங்கா வேலை செய்யிறதில்லை. மின்ன புதுநகரத்துக்கு ஓடிப்போயி ரங்கராஜி தீப்பெட்டி ஆபீசில் சேந்தா. அங்கிட்டிருந்து இங்ஙன ஓடி வந்தா. அடுவான்ஸ் வாங்கிட்டு முணு மாசம் ஆவல, மறுக்க ஓடிட்டா, நாளாக்கி ஏசண்டு பைய வரலன்னா மென்னில கைய வய்ப்பா!” என்று மம்முட்டியான் தனது பிரச்னையை நினைத்து புலம்புகிறான்.

“பெரிய வட்டிப் புள்ளிங்க நெதம் இந்த வாக்குல சண்ட போடுதுங்க! கைபட்டா ஒட்டிக்கிடுமா?” என்று வருந்துகிறாள் தாய் மன்னம்மா. வீட்டுக்குள் சுப்பிரமணி, கருப்பி, ராமாயி எல்லோரும் உறங்கிவிட்டனர்.

“எல்லாம் சோறு தின்னிட்டுப் படுத்து ஒறங்குங்க!” என்று கூறும் மம்முட்டியான் சோற்றுக்குக் குந்துகிறான். இவன் தான் அழவாயியைக் கட்டப் போகிறான்.

மன்னம்மா பானையில் சூடாறாமல் இருக்கும் சோற்றை வட்டியில் எடுத்து வந்து அவர்களுக்கு முன் வைக்கிறாள். அந்தச் சிம்னியின் மஞ்சள் ஒளியில் அரிசிச் சோறு, வெள்ளை வெளேரென்று இருக்கிறது. புது நகரத்துக் கடையில் வாங்கி வந்த உயர்ந்த ரக அரிசி, கிலோ இரண்டரை ரூபாய். பருப்பும் புளியும் மிளகாயும் கூட்டி, கடுகும் பூண்டும் அரைத்துச் சேர்த்த ரசத்தை அந்தச் சோற்றில் ஊற்றிக் கலக்கிறாள். லச்சுமி தூங்கி வழிகிறது.

“ஏவுள்ள, என்னடி அதுக்குள்ளாற ஒறக்கம்?...” என்று அவளை மம்முட்டியான் உலுக்கி விடுகிறான். அலுமினியம் ஏனங்களில் வைத்த சோற்றை அழகாயியும் மம்முட்டியானும் உண்ணுகையில் தூக்குப் பாத்திரத்தைக் கழுவி மறுநாளைக்குச் சோறு போட்டு வைக்க மன்னம்மா திறந்து பார்க்கிறாள். அடியில் கொழ கொழவென்று புளித்த சோறு...

“எண்டி? சோறு அப்பிடியே இருக்கு?”

“தே, இவதே. கொய கொயன்னிருக்குன்னு வச்சிட்டா!” என்று தங்கச்சியைக் குற்றம் சாட்டுகிறாள் அழகாயி.

மன்னம்மா மோந்து பார்க்கிறாள். “நெல்லாதான் இருக்கு? ரெண்டரை ரூபா குடுத்து அரிசி வாங்குறம். வாரா வாரம் அரிசிக்கே இருபத்தஞ்சி ரூவாயாகுது. வார வட்டிக் கடன் எடுத்திருக்கிறம். அவ இப்பிடி சண்டித்தனம் பன்றாகாலமேயும் இவள உசுப்பி மோட்டாருக்குக் கூட்டிப் போகயில அப்பிடியே எந்திரிச்சி அனுப்பிடறம். ஒடம்புல என்ன வலமிருக்கும்? சவண்டு வுழுறா!” அப்பன் அப்போது, மாடப் புரையில் வைத்திருக்கும் இரு சிட்டைப் புத்தகங்களை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்க்கிறான். அவனுக்கும் எண்ணோ எழுத்தோ புரியாது. முக்கால்வாசிச் சிறுவர் சிறுமியருக்கும் புரியாது. ஒவ்வொரு குரோசு, அல்லது குச்சி அடுக்கானால், சட்டம் ஒன்றுக்கு இவ்வளவு காசு என்று கணக்கு. அந்தக் கணக்குக்கு அலுமினியம் வில்லைகளைக் கணக்குப்பிள்ளை கொடுப்பான். அதுதான் சில்லு. அதை வைத்துக் கொள்வதற்குரிய சிறு தகரப் பெட்டிதான் ‘சில்லுப் பெட்டி!’ பின்னர், நாளின் இறுதியில் ‘சில்லு’களைக் கணக்காக்கி சிறு புத்தகமாகிய சிட்டையில் பதிந்து விடுவான். அந்தக் கணக்குக்கு சனிக்கிழமை தோறும் கூலி கிடைக்கும்.

சிட்டையைப் பிரித்து வைத்துக் கொண்டு சந்தனக் குடும்பன், “எம்புட்டுக் கட்ட அடுக்கினா அவ?” என்று விசாரிக்கிறான்.

“எட்டுக்கட்டதா அடுக்கிச்சின்னு, பேராச்சி சொல்லிச்சி. பேராச்சி பதினஞ்சு கட்ட அடுக்கிச்சாம்!”

“அது சொடியான புள்ள, இதுக்கு ரொம்பத் திமிரு. பராக்குப் பார்த்திட்டுக் குந்திருக்கும். கணக்கவுள்ள கண்டிப்பாயிருக்க மாட்டா. மாரிசாமில்ல கணக்கவுள்ள?...”

“ஆமா, அந்தண்ணாச்சி சும்மா சத்தம் போடுவா, அடிக்கமாட்டா.”

“ஐயோ, எங்கவக்கம்... அங்ஙன இங்கன திரும்பினாப் போச்சி” என்று அழகாயி விவரிக்கிறாள்.

“நீ எம்புட்டுக் குரோசு போட்ட?”

“பதினேழு...”

“ஏ? நேத்து பதினெட்டுப் போட்ட, இன்னிக்கி ஒண்ணு கொறஞ்சி போச்சு?”

அழகாயி பதிலேதும் கூறவில்லை. அவளுக்கும் அப்போது தான் எண்ணிக்கை பாடமாயிருக்கிறது. அவள் பள்ளிக்கூடமே சென்றிருக்கவில்லை. தினம் போல் விரைவாகத்தான் குச்சி அடைத்திருக்கிறாள். எப்படிக் குறைவாயிற்றென்று புரியவில்லை.

லச்சுமி சோற்றை விரலால் அளைகிறது.

“ஏண்டி சோத்த வச்சிட்டுக் கொழப்புற?...” என்று வயிற்றுச் சுமையோடு சோற்றை எடுத்து அவள் கையில் கொடுக்கிறாள் மன்னம்மா.

மறு கையைக் கழுத்துப் பக்கம் வைத்துப் பார்க்கிறாள்.

“இதுக்கு ஒடம்பு காங்கயா இருக்கு, சோறுண்டால்ல குளுமையா இருக்கும்?”

ஒரு வழியாகச் சோறுண்டதும் கழுவிக் கொள்ளும் அவசரத்தோடு, மூலையில் சாக்குச் சுருணையில் போய் முடங்கிக் கொள்கிறது, லச்சுமி. அழகாயிக்கும் அலுப்பாகத்தானிருக்கிறது. மம்முட்டியான் பீடி புகைத்துக்

கொண்டு, தனது தடித்த போர்வை, தடி செருப்புடன் வெளியே திண்ணைக்குச் செல்கிறான். கீழே மூங்கிற் கூடைக் குடிலுக்குள் ஆடும் இரு குட்டிகளும் அடைந்திருக்கின்றன. திண்ணை ஓரம் சிவப்பு நாய் படுத்திருக்கிறது. தானியம் தீட்டும் குந்தாணி ஓர் புறம் வீற்றிருக்கிறது.

திடீரென்று நாய் குரைப்புச் சத்தம் அந்த வீட்டுக்கு வரும் சந்தில் கேட்கிறது. டார்ச் விளக்கை வீசிக் கொண்டு பள்ளிக்கூட வாத்தியார் வருகிறார். “என்னல, மம்முட்டியா? காத்தமுத்துப் பயலக் காணம், அவாத்தா அழுவுறா...?”

“ஆமா வாத்தியாரையா... அவெ பஸ்ஸில பெரியவட்டிப் புள்ளங்கூட தடித்தனமா நடந்திட்டானாம். அந்தப் பயலுக்குக் கொஞ்சம் கூட வணக்கமில்ல. இவம் போயி அதுஞ் சடயப் புடிச்சி இழுத்து உலுக்கினானாம்...”

“அது சரி, அவெ ஏ அப்பிடிச் செஞ்சான்னு கேக்கவாணா? அதுக்குன்னு முட்டியப் பேத்து ஏறக்கி வுட்டுடறதா?”

“அப்பிடி எல்லாமில்ல வாத்தியாரையா? டிக்குடிக்கப் போயிருந்தவ வரன்னதும் பைய ஏறங்கி இருட்டில ஓடிட்டானாம்! எங்கே போவா? நாளக்கித் தன்னால வருவா!”

“சரி, சரி... ஒளுங்கா படிச்சிட்டிருந்த பயல, படிப்ப நிறுத்திப் போட்டு பஸ் வருதுன்னு அனுப்பிச்சில்ல...?” என்று அந்தத் தாயைக் கேட்டுக் கொண்டு திரும்பிச் செல்கிறார் வாத்தியார்.

மம்முட்டியான் பீடிச் சுகத்தில் தனது பிரச்னையை மறக்க முயலுகிறான்.
